

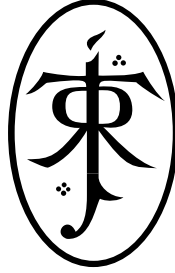
J.R.R. TOLKIEN

Hazırlayan: CHRISTOPHER TOLKIEN

ROVERANDOM

Çeviren
Niran Elçi

J.R.R. TOLKIEN'İN
İLLUSTRASYONLARIYLA

HAZIRLAYANLAR
CHRISTINA SCULL & WAYNE G. HAMMOND

Rover Aya Varyyor

Bir varmış, bir yokmuş. Rover adında küçük bir köpek varmış. Hem yaşı çok küçükmüş hem de boyu, yoksa daha dikkatli olurmuş. Bahçede güneşin altında sarı topuyla oynarken pek mutluymuş, yoksa yaptığı şeyi asla yapmazmış.

Eski püskü pantolon giymiş her yaşlı adam, kötü bir ihtiyar değildir: Bazıları şişe ve kemik toplayan adamlardır ve onların da küçük köpekleri vardır; bazıları da bahçivandır; çok azı ama çok, çok azı, tatilde gezintiye çıkmış, yapacak şey arayan sihirbazlardır. hikâyemize şimdi giren adam bir sihirbazdı. Üzerinde eski hırpani bir ceket, ağzında eski bir pipo, başında yeşil bir eski şapka, gezine gezine bahçe yolundan geldi. Rover topa havlamaya o kadar dalmış olmasa, yeşil şapkasının arkasına taktığı mavi tüyü görebilirdi ve o zaman, her akıllı küçük köpeğin yapacağı gibi, bu adamın sihirbaz olduğunu tahmin edebilirdi ama Rover tüyü görmedi.

Yaşlı adam eğilip topu aldığı anda –onu bir portakala, hatta Rover için bir kemiğe ya da et parçasına dönüştürmeyi düşünüyordu– Rover hırladı:

“Bırak onu!” dedi. Hem de ‘lütfen’ diye eklemeden!

Elbette, sihirbaz, sihirbaz olduğundan, bunu açıkça anladı ve karşılık verdi:

“Sus bakayım, seni aptal!” Hem de ‘lütfen’ demeden!

Sırf köpeği kızdırmak için topu cebine koydu ve sırtını döndü. Bunu söylemek beni üzüyor ama Rover hemen sihirbazın pantolonunu ısırды ve kocaman bir parça kopardı. Sihirbazdan da bir parça koparmış olabilirdi. Her neyse, yaşlı adam aniden öfkeyle döndü ve bağırdı:

“Ahmak! Git de oyuncağa dönüş!”

Bunun üzerine, çok tuhaf şeyler olmaya başladı. Rover zaten minicik bir köpekti ama aniden çok çok daha küçük hissetti kendini. Çimenler aniden kocaman kocaman olmuş, ta tepelerde sallanıyordu ve ta yukarılarda, çimenlerin arasında, ormandaki ağaçların arasından yükselen güneş gibi, sihirbazın yine yere fırlattığı devasa sarı topu görüyordu. Yaşlı adam dışarı çıkarken bahçe kapısının tıkırdadığını işitti ama onu göremiyordu. Havlamaya çalıştı ama yalnızca minik bir ses çıkarabilirdi, sıradan insanların işitemeyeceği kadar hafif; bir köpek bile duyamazdı bunu herhalde.

O kadar minik olmuştu ki tam o sırada bir kedi gelmiş olsa, Rover'ın fare olduğunu sanır ve onu yerdi, eminim. Tinker yerdi onu. Tinker onunla aynı evde yaşayan büyük siyah kediydi.

Tinker aklına gelince Rover iyice korkmaya başladı ama biraz sonra kediler aklından uçup gitti. Çevresindeki bahçe aniden kayboldu ve Rover durduğu yerden alınıp, kimbilir nereye götürüldüğünü hissetti. Savrulması bittiğinde kendini karanlıkta buldu, bir sürü sert şeyin yanında duruyordu ve uzun süre orada, havasız bir kutu olduğunu sandığı yerde, rahatsızlık içinde yattı. Ne yiyecek bir şey vardı ne de içecek; ama en kötüsü de, kıpırdayamadığını anlamasıydı. Başta kutu çok sıkışık olduğu için kıpırdayamadığını sansa da daha sonra, gündüz vakti büyük çabayla azıcık kıpırdayabildiğini keşfetti ama ancak kimse bakmıyorsa. Yalnızca geceyarısından sonra yürüyebiliyor, kuyruğunu sallayabiliyordu ama ancak tutuk tutuk. Rover oyuncak olmuştu. Sırf, sihirbaza 'lütfen' demediği için, artık bütün gün iki ayak üzerinde durup yalvarması gerekiyordu. O şekilde kalakalmıştı.

***

Çok uzun ve karanlık bir zaman sonra, insanlara duyuracak kadar yüksek sesle havlamaya çalıştı yine. Sonra, kutuda ya-

nında duran diğer şeyleri ısırmaya çalıştı; küçük, aptal oyuncak hayvanlardı onlar ama yalnızca tahta ve kurşundan yapılmışlardı, Rover gibi büyülenmiş gerçek köpekler değillerdi. Ama işe yaramadı; ne havlayabiliyor ne de ısırabiliyordu.

Aniden biri gelip kutunun kapağını açtı ve içeri ışık doldu.

“Bu sabah bu hayvanların birkaçını vitrine koysak iyi olacak, Harry,” dedi bir ses ve bir el kutuya uzandı. “Bu nereden geldi?” dedi ses, el Rover’ı kavrarken. “Bunu daha önce gördüğümü sanmıyorum. Üç kuruşluk kutuda yeri yok, orası kesin. Bu kadar gerçekçi görünen bir şey görmüş müydün? Kürküne bak! Gözlerine bak!”

“Altı kuruş etiketi koy o zaman,” dedi Harry, “vitrinde önde dursun!”

Böylece, zavallı küçük Rover bütün sabah vitrinin en önünde, sıcak güneşin altında oturmak zorunda kaldı. Sonra da bütün akşam, ta çay vaktine kadar. Tüm bu süre boyunca oturup yalvarması gerekti, halbuki içten içe gerçekten çok kızgındı.

“Beni satın alan ilk insandan kaçacağım,” dedi diğer oyuncaklara. “Ben gerçeğim. Ben oyuncak değilim. Ben oyuncak olmak istemiyorum! Keşke hemen biri gelip beni alsın. Bu dükkândan nefret ediyorum. Bu şekilde vitrine tıklımışken kıpırdayamıyorum.”

“Neden kıpırdamak istiyorsun ki?” dedi diğer oyuncaklar. “Biz istemiyoruz. Kıpırdamadan durup hiçbir şey düşünmek daha rahat. Ne kadar çok dinlenirsen, o kadar çok yaşarsın. Bu yüzden kes sesini! Gevezeliğin yüzünden uyuyamıyoruz ve bazılarımızı tehlikeli çocuk odalarında zorlu zamanlar bekliyor.”

Başka tek kelime etmediler, bu yüzden zavallı Rover’ın konuşacak kimsesi de kalmadı. Çok üzüntülüydü ve sihirbazın pantolonunu ısıracağı için çok pişman olmuştu.

Küçük köpeği dükkândan alması için anneyi gönderenin si-

hırbaz olup olmadığını bilemiyorum. Rover'ın üzüntüsü tam en uç noktaya ulaşmışken, anne alışveriş sepeti ile birlikte dükkâna girdi. Rover'ı vitrinde görmüştü ve oğlu bu minik köpek oyuncuğunu çok beğeneceğini düşünmüştü. Annenin üç oğlu vardı ve bir tanesi minik köpeklere bayılıyordu, özellikle de siyah-beyaz küçük köpeklere. Bu yüzden anne Rover'ı satın aldı ve Rover bir kâğıda sarıldı ve annenin çayın yanında yenmesi için aldığı başka şeylerin yanına, sepete yerleştirildi.

Biraz sonra Rover başını kâğıttan çıkarmayı başardı. Kek kokusu alıyordu. Ama keke ulaşamayacağını anladı ve tam orada, kesekağıtlarının arasında, minik bir oyuncak hırlaması çıkardı. Onu yalnızca karidesler duydu ve ne olduğunu sordular. Rover onlara her şeyi anlattı ve onun için çok üzüleceklerini düşündü ama karideslerin söylediği şu oldu:

“Kaynatılmak senin hoşuna gider miydi? Hiç kaynatıldın mı?”

“Hayır! Hatırladığım kadarıyla ben hiç kaynatılmadım,” dedi Rover, “ama zaman zaman banyo yaptırıldılar ve o da pek hoş değil. Ama kaynatılmak büyülenmenin yarısı kadar kötü değildir herhalde.”

“O zaman kesinlikle kaynatılmamışsın,” diye yanıt verdi karidesler. “Kaynatılmak hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Başına gelebilecek en kötü şeydir – kaynatılmayı düşünürken bile öfkeden kıpkırmızı kesiliyoruz.”

Rover karideslerden hoşlanmamıştı, bu yüzden şöyle dedi: “Boş verin, yakında sizi yiyecekler ve ben oturup onları izleyeceğim!”

Bunun üzerine, karidesler onunla bir daha konuşmadılar ve Rover yattığı yerden, onu satın alanların nasıl insanlar olduğunu merak etmeye başladı.

Biraz sonra anladı. Bir eve götürülmüştü ve sepet masanın üzerine konmuş, bütün paketler çıkarılmıştı. Karidesler kilere götürülmüştü ama Rover hemen, hediye olarak alındığı küçük

oğlana verilmişti. Oğlan onu çocuk odasına götürdü ve onunla konuşmaya başladı.

Ne dediğini dinleyemeyecek kadar kızgın olmasaydı, Rover küçük oğlanı sevebilirdi. Küçük oğlan becerebildiği en iyi köpek diliyle ona havladı (bu konuda oldukça iyiydi) ama Rover yanıt vermeye çalışmadı bile. Durmadan, kendisini satın alan ilk insandan kaçacağını söylemesini düşünüyordu ve bunu nasıl yapacağını merak ediyordu; küçük oğlan onu okşar, masanın üzerinde ve yerde ittire ittire gezdirirken, onun durmadan oturması ve yalvarıyormuş gibi yapması gerekiyordu.

Sonunda gece çöktü ve küçük oğlan yatmaya gitti ve Rover'ı yatağın yanındaki sandalyenin üzerine koydu ve hava iyice kararana kadar yalvarmaya devam etti. Perde kapatılmıştı ama dışarıda, ay denizden yükseldi ve suların üzerine gümüş bir yol serdi. Bu, üzerinde yürümeyi becerebilenler için, dünyanın kıyısındaki ve ötesindeki yerlere giden yoldu. Baba, anne ve üç küçük oğlan denizin yakınında, sonsuza kadar uzanan dalgalara tepeden bakan beyaz bir evde yaşıyordu.

Küçük çocuklar uyuduğunda, Rover yorgun, tutulmuş bacaklarıyla gerindi ve bir köşede duran yaşlı, kötü örümcek dışında kimsenin duymadığı minik bir havlama çıkardı. Sonra sandalyeden yatağa atladı ve yataktan halının üzerine yuvarlandı ve sonra koşa koşa odadan çıktı, merdivenleri indi ve evin her yerini dolaştı.

Yine hareket edebildiği için çok memnun olsa da, eskiden gerçek ve canlı olduğundan geceleyin diğer oyuncakların çoğundan daha iyi sıçrayıp koşabilse de, ortalıklerde dolanmayı çok zor ve tehlikeli bulmuştu. O kadar küçük olmuştu ki merdivenden inerken sanki duvarların tepelerinden aşağıya atlıyordu ve yine yukarı çıkmak gerçekten çok yorucu ve zor olmuştu. Ayrıca, hiçbir işe de yaramamıştı. Elbette ki bütün kapılar kapatılmış ve kilitlenmişti ve dışarı çıkmak için kul-

lanabileceği tek bir çatlak, tek bir delik yoktu. Bu yüzden, zavallı Rover o gece kaçamadı ve sabah olduğunda, sandalyenin üzerinde, tam da bırakıldığı yerde oturup yalvaran köpek, çok yorgun bir köpekti.

Yaşça büyük iki oğlan hava güzelken erken kalkar ve kahvaltıdan önce kumsalda koşardı. O sabah uyanıp perdeyi çektiklerinde, güneşin denizden sıçradığını gördüler. Alev kırmızısı bir güneşti ve başının çevresinde bulutlar vardı. Sanki soğuk bir banyo yapmıştı ve havlularla kurulanıyordu. Hemen kalkıp giyindiler ve yürüyüş yapmak üzere yamaçtan aşağı, kıyıya indiler – Rover da onlarla birlikte gitti.

İki numaralı küçük oğlan (Rover'ın sahibi) tam yatak odasından çıkarken, Rover'ın şifonyerin üzerinde, giyinirken bıraktığı yerde oturduğunu gördü. “Dışarı çıkmak için yalvarıyor!” dedi ve Rover'ı pantolonunun cebine koydu.

Ama Rover dışarı çıkmak için yalvarmıyordu, hele bir pantolon cebinde, hiç. O dinlenmek, gece için hazırlanmak istiyordu çünkü bu sefer bir çıkış yolu bulup kaçabileceğini, uzaklara gidebileceğini, sonunda evine, bahçesine ve çimenlerin üzerindeki sarı topuna kavuşabileceğini düşünüyordu. Çimenliğe geri dönerse her şeyin yoluna gireceğini sanıyordu: Büyü bozulacaktı ya da uyanıp her şeyin aslında bir rüya olduğunu görecekti. Bu yüzden, küçük çocuklar yamaçtaki patikadan aşağı iner, kumların üzerinde koşarken, Rover içinde bulunduğu cepte havlamaya, mücadele etmeye ve kıvranmaya çalıştı. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, yalnızca birazcık hareket edebiliyordu, orada gözlerden uzak ve kimse onu göremiyor olsa da. Yine de, elinden geleni yaptı ve şansı yaver gitti. Cepte buruşuk bir mendil vardı, bu yüzden Rover çok da derinde değildi. Kendi çabaları ve dörtnala koşan sahibinin hareketleriyle, kısa süre sonra burnunu dışarı çıkarıp çevreyi koklamayı başardı.

Burnuna gelen kokulara ve gördüklerine çok da şaşırdı.

Daha önce denizi hiç görmemiş, koklamamıştı ve doğduğu kır köyü denizin sesinden ve kokusundan çok, çok uzaklardaydı.

Dışarı eğilirken, aniden kocaman, gri-beyaz bir kuş, kanatları olan dev bir kedi gibi sesler çıkararak tepelerinden geçti. Rover o kadar şaşırды ki cepten yumuşak kumların üzerine düştü ve kimse onu duymadı. Büyük kuş, onun minik havlamalarını hiç fark etmeden uçup gitti. Küçük çocuklar kumların üzerinde yürümeye devam ettiler ve Rover akıllarına bile gelmedi.

***

Rover başta pek gururlandı.

Yalnızca diğer oyuncakların duyabileceği oyuncak havlamaları ile, “Kaçtım! Kaçtım!” diye havladı ama orada onu dinleyen oyuncak yoktu. Sonra devrilip bütün gece yıldızların altında yattıkları için hâlâ serin olan temiz, kuru kumların üzerine uzandı.

Ama küçük oğlanlar eve dönerken onun yanından geçip de onu fark etmediklerinde ve Rover boş kumsalda yapayalnız kaldığında, o kadar da mutlu hissetmiyordu. Kumsal, martılar dışında boştu. Kumların üzerinde onların pençe izlerinin yanında yalnızca küçük çocukların ayak izleri görülebiliyordu. O sabah kumsalda yürümek için pek seyrek gittikleri, ıssız bir yeri seçmişlerdi. Gerçekten de, oraya pek az insan gelirdi; kumlar temiz ve sarı, taşlar beyaz, deniz mavi ve gri yamaçların altındaki küçük koydaki köpükler gümüş rengi olsa da, güneşin taze olduğu sabah saatleri dışında, orada tuhaf bir his vardı. İnsanlar oraya tuhaf şeylerin geldiğini söylerdi, hatta bazen öğleden sonraları bile gelirlerdi; ve akşam olduğunda orası denizadamları ve deniz kızları ile dolardı. Yeşil otlarla gemledikleri küçük deniz-atlarını ta yamacın dibine süren ve orada, suyun kıyısında, köpüklerin içinde uzanır halde bırakan küçük deniz-goblinlerinden bahsetmeye bile gerek yoktu.

Bunca tuhaflığın sebebi basitti: O koyda tüm kum-büyücülerinin en yaşlısı yaşıyordu. Deniz-halkının şıkırtılı dilinde *Psamathist*'ler deniyordu onlara. Bu büyücünün adı Psamathos Psamathides'ti ya da en azından kendisi öyle diyordu ve isminin doğru telaffuz edilmesine büyük önem veriyordu. Ama bilge, yaşlı bir adamdı ve her tür tuhaf yaratık onu görmeye gelirdi çünkü kusursuz bir büyücüydü ve dışarıdan biraz haşın görünse de (doğru insanlara) çok nazik davranırdı. Verdiği gece yarısı partilerinde yaptığı şakalara deniz-halkı haf-talarca gülerdi. Ama gündüzleyin onu bulmak kolay değildi. Güneş parlarken ılık kumların içine gömülmüş halde yatmaya bayılırdı. O bu halde yatarken, kumların içinden yalnızca uzun kulaklarından birinin ucu görünüyordu ve iki kulağı da görünüyor olsa bile, senin benim gibi insanlar onları sopa sanırdı.

Belki de ihtiyar Psamathos, Rover'ın hikâyesini biliyordu. Rover'ı büyüleyen yaşlı sihirbazı tanıdığı kesindi çünkü büyücüler ve sihirbazlar sayıca azdır ve birbirlerinden uzak yaşarlar ve birbirlerini çok iyi tanırlar ve özel hayatlarında iyi dost olmadıklarından, birbirlerinin neler yaptığını da dikkatle izlerler. Her durumda Rover orada, yumuşak kumların üzerine uzanmış, çok yalnız ve oldukça tuhaf hissetmeye başlamışken, Psamathos oradaydı ama Rover onun denizkızlarının bir gece önce onun için yaptığı kum yığınının içinden onu izlediğini görmedi.

Ancak kum-büyücüsü hiçbir şey söylemedi. Rover da öyle. Kahvaltı zamanı gelip geçti, güneş yükseldi ve ısındı. Rover serin serin fişırdayan denize baktı ve büyük bir korkuya kapıldı. Başta, gözlerine kum girdiğini sandı ama biraz sonra yanlış görmüş olamayacağını anladı: Deniz gittikçe yaklaşıyor, gittikçe daha fazla kum yutuyordu; dalgalar büyüyor ve büyüdükçe köpürüyordu.

Deniz kabarıyordu ve Rover suyun en yüksek yerini belir-

ten işaretin hemen dibinde yatıyordu ama bu konuda hiçbir şey bilmiyordu. İzlerken korkusu gittikçe büyüdü ve perişan halde patilerini kaldırarak, foşurdayan dalgaların ta yamacın dibine kadar geleceğini, onu alıp köpüren denize sürükleyeceğini düşündü (sabunlu su dolu banyo küvetinden çok daha kötü olurdu).

***

Gerçekten de başına bu gelebilirdi ama gelmedi. Herhalde Psamathos işe karışmıştı; her durumda, o tuhaf koyda, bir başka büyücünün yaşadığı yerin bu kadar yakınında, sihirbazın büyüü o kadar güçlü değildi sanırım. Deniz iyice yaklaştığında, Rover korkudan patlayarak kumsalın birazcık yukarısına yuvarlanmak için çabalamaya başladı ve aniden hareket edebildiğini gördü.

Boyu değişmemişti ama artık oyuncak değildi. Hâlâ gündüz olmasına rağmen, bütün bacaklarını kullanarak doğru düzgün hareket edebiliyordu. Artık yalvarması gerekmiyordu ve kumların daha sert olduğu yere koşabilirdi; havlayabiliyordu da – oyuncak havlamaları değil, peri-köpek boyutuna uygun gerçek, keskin, minik, peri-köpek havlamaları. Rover o kadar sevinmiş ve öyle yüksek sesle havlamıştı ki orada olsaydınız, tepelerden rüzgârla gelen çoban köpeği havlamalarının yankısı gibi, uzaklardan duyabilirdiniz onu.

Bunun üzerine kum-büyücüsü aniden başını kumdan çıkardı. Kesinlikle çirkindi ve çok iri bir köpek büyüklüğündeydi ama büyüyle küçülmüş olan Rover'a iğrenç ve kocaman geldi. Rover havlamayı hemen bıraktı ve oturdu.

“Neden bu kadar gürültü yapıyorsun, küçük köpek?” dedi Psamathos Psamathides. “Bu benim uyku zamanım!”

Aslında bütün zamanlar onun uyku zamanıydı; daha doğrusu, (onun daveti üzerine) deniz kızlarının koyda dans etmesi gibi, eğlenceli bulduğu şeyler olmadıkça. Böyle durumlarda

kumdan çıkar, bir taşın üzerine oturup eğlenceyi seyrederdi. Deniz kızları suda çok zarif olabiliyorlardı ama kuyruklarına basa basa kumsala çıkıp dans etmeye çalıştıklarında, Psamathos onların çok komik göründüğünü düşünürdü.

“Bu benim uyku zamanım!” dedi yine Rover yanıt verince. Rover yine konuşmadı, yalnızca kuyruğunu özür dilercesine salladı.

“Sen benim kim olduğumu biliyor musun?” diye sordu büyücü. “Ben Psamathos Psamathides’im, tüm Psamathistlerin reisi!” Bunu defalarca, büyük gururla, her harfi ayrı ayrı telaffuz ederek ve her P sesiyle burnundan bir kum bulutu üfürerek söyledi.

Rover neredeyse o kum bulutlarının altına gömülecekti. Orada oturmuş ona bakarken öylesine korkmuş ve öylesine mutsuz görünüyordu ki kum-büyücüsü ona acıdı. Aslında, aniden haşın haşın bakmayı bıraktı ve bir kahkaha patlattı.

“Sen çok gülünç bir küçük köpeksin, Küçük Köpek! Gerçekten de, bu kadar küçük bir köpek olan başka bir küçük köpek gördüğümü hiç hatırlamıyorum, Küçük Köpek!”

Sonra yine kahkaha attı ve bunun ardından aniden ciddileşti.

“Son zamanlarda sihirbazlarla kavga ettin mi?” diye sordu fısıldarcasına ve bir gözünü kapayıp diğeriyle o kadar dost canlısı, o kadar bilgiç bir tavırla baktı ki Rover ona her şeyi anlattı. Muhtemelen bu hiç de gerekli değildi çünkü, daha önce söylediğim gibi, muhtemelen Psamathos her şeyi zaten biliyordu; yine de onu anlanmış gibi görünen ve basit oyunculardan daha akli başındaymışa benzeyen biriyle konuşunca Rover kendini daha iyi hissetti.

“Kesinlikle bir sihirbazmış,” dedi büyücü, Rover hikâyesini bitirdiğinde. “Tarifine bakarak, onun ihtiyar Artaxerxes olduğunu söyleyebilirim. Pers diyarından gelmiştir. Ama bir gün, en iyi sihirbazların bile (benim gibi hep evde kalmadıkları sü-

rece) zaman zaman yaptığı gibi yolunu kaybetmişti ve yoluna çıkan ilk insan onu Pershore'a yollamıştı. O zamandan bu yana, tatiller haricinde, o taraflarda yaşar. Yaşlı bir adam için çevik bir erik toplayıcısı olduğu söylenir –iki bin yaşında vardır– ve elma şarabına bayılır. Ama konumuz bu değil.” Psamat-hos bununla, söylemek istediği şeyden uzaklaştığını anlatmaya çalışıyordu. “Asıl mesele şu, senin için ne yapabilirim?”

“Bilmiyorum,” dedi Rover.

“Eve dönmek istiyor musun? Korkarım seni asıl boyutuna döndüremem, en azından Artaxerxes'ten izin almadan olmaz çünkü şu anda onunla kavga etmek istemiyorum. Ama sanırım seni evine yollayabilirim. Ne de olsa, Artaxerxes isterse seni geri yollayabilir. Ama, gerçekten kızarsa, bir dahaki sefere seni oyuncak dükkânından çok daha kötü bir yere de yollayabilir.”

Bütün bunlar Rover'ın kulağına hiç de hoş gelmemiştir ve eve bu kadar minik halde dönerse, kedi Tinker dışında kim-senin onu tanımayabileceğini söyledi. Şimdiki haliyle Tinker tarafından tanınmayıp hiç istemezdi.

“Pekâlâ!” dedi Psamat-hos. “Başka bir çözüm düşünmemiz gerek. Bu arada, madem yine gerçek oldun, yiyecek bir şeyler ister misin?”

Daha Rover, “Evet, lütfen! EVET! LÜTFEN!” diyemeden, kumların üzerinde, minik bir tabağın üzerinde, tam da doğru boyutlarda eklemek, et suyu ve iki minik kemik belirdi. Yanın-daki minik, su dolu çanağın üzerinde, küçük mavi harflerle, çepeçevre, ‘İÇ KÖPECİK İÇ’ yazıyordu. Rover hepsini yedi ve içti, sonra sordu: “Bunu nasıl yaptın? Teşekkür ederim!”

‘Teşekkür ederim’ diye eklemek aklına sonradan gelmişti çünkü sihirbazlar ve bu tür insanlar oldukça alıngan tiplere benziyordu. Psamat-hos gülümsemekle yetindi; Rover sıcak kumların üzerine uzandı ve uykuya daldı. Rüyasında kemik-ler ve erik ağaçlarının tepesinde kovaladığı kediler gördü ama sonra kediler yeşil şapkalı sihirbazlara dönüştü ve ona kabak

büyükliğünde dev erikler attılar. O uyurken rüzgâr hafif hafif esti ve onu neredeyse başının üzerine kadar kumlara gömdü.

Küçük çocuklar onu bu yüzden bulamadı. Halbuki, iki numaralı küçük oğlan onu kaybettiğini anlar anlamaz, özellikle onu aramak için koya inmişlerdi. Bu sefer babaları da yanlarındaydı. Güneş alçalana, çay vakti gelene kadar aradılar da aradılar ve sonra babaları orada daha fazla kalmayı reddetti ve onları eve götürdü: O koy hakkında bir sürü tuhaf şey biliyordu. Bundan sonra, iki numaralı küçük oğlan, bir süreliğine, (aynı dükkândan alınmış) üç kuruşluk, sıradan bir oyuncak köpekle idare etmek zorunda kaldı ama, ona kısacık bir süre sahip olmuş olsa da, küçük yalvaran köpeğini hiç unutmadı.

Şu anda, hiç oyuncak köpeği olmadan, büyük üzüntü içinde çayını içmeye oturduğunu hayal edebilirsin. Bu sırada, çok uzaklarda, kırlarda yaşayan ve Rover sıradan, normal boyutlu bir hayvanken onu besleyen ve şımartan yaşlı bir hanım kayıp yavru köpeği için ilan yazmakla meşguldü – ‘siyah kulakları var ve adı Rover’. Rover ise kumların üzerinde uyuyordu ve Psamathos kısa kollarını şişman göbeğinin üzerine kavuşturmuş, yanında uyukluyordu.